

Arrest

nr. 241 916 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u van Pasjtoe origine. U bent een soennitische moslim.

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat u uw hele leven in het dorp Chinari gewoond had, gelegen in het district Narang, provincie Kunar. U bent gehuwd en hebt twee kinderen. U werkte als bestuurder van graafmachines bij bouwwerken. U verklaarde dat u problemen kreeg omdat u meewerkte aan een project om een weg aan te leggen nabij het dorp Badel in uw district. Acht à negen jaar geleden had u al eens aan dit project gewerkt. Al de werknemers werden toen bedreigd door de taliban die tegen de aanleg van deze weg gekant waren. Het project werd daarop stopgezet. Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd het project opnieuw opgestart. De

dorpsoudsten kwamen samen en beslisten om verder te gaan met de aanleg van de weg. De taliban gingen echter ook nu niet akkoord met de aanleg van de weg. Ze sloegen enkele arbeiders op de werf, zelf was u niet op het werk die dag. Het project werd even stilgelegd en na een maand werd er toch voort gewerkt. Op een dag, terwijl u in het nabij gelegen dorp Kutki was, kwamen de taliban naar uw woning, waar uw gezin samenleefde met uw ouders. De talibanstrijders kwamen u halen, maar aangezien u niet thuis was namen ze uw vader mee in uw plaats. U diende zich dan aan te melden bij de taliban in het dorp Badel. U wou zich naar Badel begeven om te zien wat de taliban van u wouden, maar uw moeder ging niet akkoord en raadde u aan te vertrekken naar de woning van een vriend van uw vader in het Chawkay district. U bleef nog een uur thuis en u vertrok. U overnachtte bij de vriend van uw vader en de volgende dag vertrok u. U reisde via Nangarhar, Kabul en Nimruz naar de Iraanse grens. U vervolgde uw reis door Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland, tot u België bereikte op 14 september 2015. U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 25 september 2015. Na uw vertrek kwamen de taliban nog enkele keren terug naar uw woning. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele taskara afgeleverd op 13 asad 1394 (4 augustus 2015), de originele taskara van uw grootvader afgeleverd op 27 saratan 1386 (18 juli 2007) en twee originele enveloppes waarin u post ontving vanuit Afghanistan.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming op 15 januari 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

U verliet vervolgens België en u ging naar Frankrijk waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. U werd omwille van de Dublinverordening naar België overgebracht en u diende hier op 8 november 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming wijzigde u uw verklaringen over uw verblijfplaatsen in de laatste jaren voor uw vertrek naar België. U stelde dat u – nadat de problemen op het werk begonnen waren met de taliban – in 2008 naar de stad Islamabad in Pakistan verhuisde zonder uw gezin. U verkreeg er een registratie en verblijfskaart als vluchteling en u werkte daar als bestuurder van een graafmachine bij wegenwerken. In 2010 keerde u een eerste keer terug naar Afghanistan, u verbleef er anderhalve maand en ging vervolgens terug naar Pakistan. Eind 2012-begin 2013 keerde u, na de geboorte van uw zoon, terug naar Afghanistan. U ging vervolgens terug naar Pakistan en u verbleef er nog een jaar. U werd toen door de Pakistaanse autoriteiten gedeporteerd naar Afghanistan. Voorts hield u vast aan uw initiële asielrelaas, met name dat u na uw deportatie opnieuw aan de slag ging als wegenwerker in Afghanistan en u omwille hiervan problemen kreeg met de taliban en besloot om het land te verlaten. U verklaarde hierbij dat uw vader na uw vertrek vrijgelaten werd en documenten naar u opstuurde. Uw vader zou omwille van het opsturen van deze documenten door de taliban vermoord zijn. Vervolgens zouden de taliban geëist hebben dat uw jongere broer zich bij hen zou aansluiten. Uw jongere broer zou momenteel ondergedoken leven bij een vriend van uw vader.

Ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: een enveloppe, de kieskaart van uw grootvader, een brief van het districtshuis ter bevestiging van uw problemen, uw taskara, een brief van de dorpschoufden/ouderen ter bevestiging van uw problemen, een brief van het bedrijf waarvoor u werkte waarin men uw werk attesteert en uw problemen bevestigt, de Belgische documenten van uw ooms en de taskara's van uw ooms.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §

111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, pg. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Er dient hierbij benadrukt te worden dat u reeds tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming niet de waarheid vertelde over uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België, en er ditmaal redelijkerwijs van u kan verwacht worden dat u een volledig zicht zou bieden op uw situatie in Afghanistan – en Pakistan – en dat u alle mogelijke inspanningen zou leveren om uw verklaringen te ondersteunen met documenten. Hoewel het CGVS niet betwijfelt dat u gedurende één of meerdere periodes in Pakistan verbleven heeft, kan u omwille van onderstaande pertinente vaststellingen echter niet aannemelijk maken dat u tot de laatste 4 à 5 maanden voor uw vertrek naar België als Afghaanse vluchteling in Pakistan woonde en vervolgens terugkeerde naar het dorp Chinari in het district Narang van de provincie Kunar, waar u problemen zou gekend hebben met de taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele wijze uw verblijf in Pakistan of uw verblijfsstatus in Pakistan aantoonde met documenten – hoewel dit redelijkerwijze van u verwacht kan worden – waardoor u het CGVS geen zicht biedt op uw verblijfsstatus in Pakistan en de duur van uw verblijf daar. U beweerde dat u in Pakistan over een 'Afghan Citizen Card' beschikte vanaf 2008 tot 2015. U zou die kaart hebben verkregen van Pakistaanse ambtenaren van het Nadra-kantoor die u registreerden op basis van uw Afghaanse taskara. Het CGVS gaat er vanuit dat u hiermee de Proof of Registration (PoR) kaart bedoelt, die sinds 2006 worden uitgegeven door UNHCR en de Pakistaanse National Database and Registration Authority (NADRA), aangezien de Afghan Citizen Card, een ander registratiemechanisme voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, pas vanaf juli 2017 werd uitgereikt. Het lijkt op zich reeds vreemd dat u deze verblijfskaart verkeerd zou benoemen indien u werkelijk van 2008 tot 2015 gebruik zou hebben gemaakt van een dergelijk document, dat voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan essentieel is in het dagdagelijkse leven. Het CGVS moet daarenboven

vaststellen dat u geen enkel begin van bewijs van uw beweerde verblijf in Pakistan als geregistreerde Afghaanse vluchteling voorlegt. U verklaarde dat uw originele verblijfskaart zou zijn afgenomen toen u in 2015 vanuit Pakistan werd gedeporteerd naar Afghanistan. U zei dat u een kopie van deze kaart had, maar dat u deze in Frankrijk was verloren nadat u na uw eerste geweigerde verzoek vanuit België naar daar was vertrokken. U beweerde dat uw vader ook een kopie van deze kaart had. U stelde dat u deze kopie niet kon voorleggen omdat uw vader ondertussen vermoord werd en hij de enige was die wist waar dit document zich bevond (CGVS tweede verzoek, pg. 3 & 12). Dergelijke verschoning voor het ontbreken van uw 'Afghan Citizen Card'/PoR-card is ontoereikend en kan het CGVS niet overtuigen. Er wordt verderop in de beslissing, bij de bespreking van de geloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten in Pakistan, immers uitgebreid geargumenteed dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw vader met de taliban zouden gekend hebben, nl. dat uw vader ontvoerd zou geweest zijn door de taliban, nadien vrijgelaten werd en uiteindelijk vermoord zou zijn door hen omdat hij documenten naar u had opgestuurd. Aansluitend dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de geldigheid van uw vluchtelingenkaart of PoR-kaart niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. U beweerde dat u wel een PoR-kaart had in Pakistan (CGVS, pg. 3) en deze kaart geldig was tot 2015. Vervolgens werd u gevraagd of u deze kaart tussen 2008 en 2015 had moeten laten vernieuwen, u antwoordde hierop dat dit niet het geval was. Er werd vervolgens nog tweemaal gevraagd of u steeds dezelfde kaart had – en u deze dus in de periode 2008-2015 niet had moeten laten vernieuwen – en u bleef erbij dat het steeds dezelfde was (CGVS, pg. 12). Dergelijke verklaringen over de geldigheid van de PoR-kaarten tussen 2008 en 2015 stemmen echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat de PoR-kaarten slechts geldig waren tot december 2012 en dat diegenen die hun PoR-kaarten nog niet laten vernieuwen hadden zich moesten haasten om naar een registratiecentrum te gaan, aangezien de deadline voor het vernieuwen van de PoR-kaart 31 december 2014 was. Gelet op bovenstaande vaststellingen, met name dat u uw verblijf in Pakistan op geen enkele wijze staakt met documenten en uw verklaringen over de geldigheid van uw PoR-kaart bovendien niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt, geeft u het CGVS geen zicht op de duur van uw verblijf en de verblijfsstatus die u genoot in Pakistan. U kunt aldus niet aannemelijk maken dat u gedurende meerdere jaren, in de periode van 2008 tot 2015, quasi ononderbroken als (geregistreerde) Afghaanse vluchteling in Pakistan hebt verbleven, en dat u daar bijvoorbeeld niet op tijdelijke of (semi)permanente basis als arbeidsmigrant verbleef en dat u mogelijk nog op andere plekken in Afghanistan zou hebben verbleven.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie met de taliban zouden gekend hebben na uw beweerde terugkeer naar het dorp Chinari, district Narang, provincie Kunar, omwille van uw werk als bestuurder van een graafmachine bij wegenwerken. Uw verklaringen over deze problemen met de taliban werden immers gekenmerkt door een opeenstapeling van tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Ten eerste, legde u tegenstrijdige verklaringen af over de aanval van de taliban die plaatsvond op uw collega's voor de ontvoering van uw vader. U situeerde dit incident tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeveer 3 maanden nadat u opnieuw aan het werk was gegaan bij de wegenwerken. U verklaarde dat u niet bij dit incident aanwezig was en de taliban toen langskwamen en de chauffeurs geslagen hadden. U stelde dat ze tijdelijk de werken stillegden, dat een maand later het project opnieuw begon en dat vervolgens uw vader werd meegenomen door de taliban (CGVS eerste verzoek, pg. 20). Dergelijke verklaring over het incident met de taliban dat plaatsvond op uw werk voor de ontvoering van uw vader staat in schril contrast met de verklaring die u hierover aflegde tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming. U beweerde tijdens het laatste persoonlijk onderhoud immers dat er ongeveer een maand voor de ontvoering van uw vader een vuurgevecht of luchtgeschut plaatsvond op het werk, en dat u hierbij aanwezig was. U verklaarde dat dit het enige incident was dat plaatsvond op het werk nadat u opnieuw begonnen was met de wegenwerken en voor de ontvoering van uw vader. U stelde dat u hierbij geen talibanleden gezien had en er evenmin talibanleden fysiek collega's hadden aangevallen (CGVS tweede verzoek, pg. 19 & 20). Geconfronteerd met deze flagrant tegenstrijdige verklaringen over de aanval van de taliban op het werk voor de ontvoering van uw vader – met name dat u het enerzijds over een vuurgevecht of luchtgeschut had waarbij u zelf aanwezig was maar anderzijds over een incident vertelde waarbij uw collega's fysiek werden aangevallen en waarbij u zelf niet aanwezig was –, verklaarde u dat het een misverstand was en dit incident, met name het incident waarbij de chauffeurs fysiek werden geslagen, plaatsvond na de ontvoering (CGVS tweede verzoek, pg. 20). Dergelijke uitleg volstaat hoegenaamd niet, gezien uit uw verklaringen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming geenszins blijkt dat dit incident zich zou afgespeeld hebben na de ontvoering van uw vader. U verklaarde immers letterlijk dat een maand na het incident het project opnieuw werd opgestart en vervolgens uw vader werd meegenomen (CGVS eerste verzoek, pg. 20). Aansluitend hierbij kan nog worden opgemerkt dat u ook over de

periode gedurende dewelke het project werd stilgelegd weinig consistente verklaringen aflegde. U stelde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming dat het project ongeveer een maand had stilgelegen, terwijl u tijdens uw huidig verzoek aangaf dat het project slechts enkele dagen werd stilgelegd (CGVS eerste verzoek, pg. 20 & CGVS tweede verzoek, pg. 21). Deze flagrant tegenstrijdige verklaringen over de problemen die u en uw collega's op het werk zouden gekend hebben voor de ontvoering van uw vader plaatsvond doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over dergelijk belangrijk incident, waarbij uw collega's in direct contact kwamen met de taliban en waardoor de wegenwerken opnieuw dienden stilgelegd te worden, samenhangende en coherente verklaringen aflegt.

Ten tweede, legde u inconsistente verklaringen af over de wijze waarop uw vader ontvoerd werd door de taliban. Tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming stelde u dat de taliban met de auto kwamen en uw vader meenamen (CGVS eerste verzoek, pg. 21). Toen u tijdens het tweede verzoek werd gevraagd op welke wijze uw vader werd meegenomen door de taliban, verklaarde u dat de taliban van de berg naar uw huis wandelden en vervolgens uw vader te voet meenamen (CGVS tweede verzoek, pg. 21). U werd met deze inconsistente verklaringen over de wijze waarop uw vader door de taliban ontvoerd werd geconfronteerd en u gaf als uitleg dat u niet wist van waar ze kwamen, maar ze aan het stappen waren toen ze uw vader kwamen halen (CGVS tweede verzoek, pg. 21). Dergelijke uitleg, waarbij u louter volhardt in uw laatste verklaring, vormt echter geen geldige verschoning voor bovenstaande inconsistentie. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u samenhangende en coherente verklaringen aflegt over de wijze waarop uw vader door de taliban werd ontvoerd aangezien dit de onmiddellijke aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan betrof.

Ten derde, legde u in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming bij de DVZ en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop uw vader werd vrijgelaten door de taliban. Zo stelde u bij de DVZ dat uw vader werd vrijgelaten ongeveer 1 maand voor dat u uw negatieve beslissing van het CGVS ontving op 15 januari 2018 (Verklaring DVZ tweede verzoek, rubriek nr. 18). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS benadrukte u echter dat uw vader pas na uw negatieve beslissing werd vrijgelaten (CGVS tweede verzoek, pg. 22). U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen maar u bleef erbij dat uw vader pas nadat u uw negatieve beslissing ontving vrijgelaten werd. Het feit dat u opnieuw louter volhardt in uw laatste verklaring, vormt echter op geen enkele wijze een verschoning voor bovenstaande inconsistentie. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangezien er redelijkerwijze kan verwacht worden dat u over een dermate belangrijk moment uit uw asielrelaas, met name het moment waarop uw vader wordt vrijgelaten door de taliban, ten minste coherente verklaringen kan afleggen.

Uit wat voorafgaat – met name dat u op geen enkele wijze documenten voorlegt betreffende uw verblijf in Pakistan, u voor dit gebrek aan documenten geen geldige uitleg kan verschaffen én uw verklaringen over de geldigheid van uw verblijfsdocument in Pakistan niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt – blijkt dat u uw beweerde terugkeer naar het dorp Chinari gelegen in het district Narang van de provincie Kunar en uw verblijf in dat dorp voor uw vertrek naar België niet aannemelijk kan maken, evenmin biedt u het CGVS zicht op uw effectieve verblijfssituatie in Pakistan en de duur van uw verblijf daar. Bovendien kan er omwille van de flagrant tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over uw asielrelaas geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u met de taliban in Chinari zou hebben gekend na uw beweerde terugkeer uit Pakistan. Deze bijzonder tegenstrijdige verklaringen over uw asielrelaas ondermijnen voorts uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De kieskaart van uw grootvader, uw taskara, de Belgische documenten van uw ooms en de taskara's van uw ooms, bevestigen de identiteit en herkomst van u en uw familieleden uit het district Narang en het district Sawkay, provincie Kunar die in deze beslissing niet worden betwist. Voorts moet worden opgemerkt dat uw taskara louter een indicatie geeft van uw identiteit, maar geen bewijs van (recente) herkomst vormt. Uit beschikbare informatie blijkt immers dat een taskara de oorspronkelijke herkomstplaats vermeldt, maar dat dit niet noodzakelijk de woonplaats hoeft te zijn.

Wat betreft de andere documenten die u voorlegde, met name een brief van het districtshuis ter bevestiging van uw problemen, een brief van de dorpschoude/ouderen ter bevestiging van uw problemen én een brief van het bedrijf waarvoor u werkte waarin men uw werk attesteert en uw problemen bevestigt, dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die

erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Chinari, noch dat u daar geboren en getogen bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>)). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om

duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 05.02.2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale

bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS, pg. 20 & 23). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Zo werd u tijdens het interview duidelijk gezegd dat het in uw belang was om de waarheid te vertellen over wat er gebeurd was in Afghanistan. U bleef er toen bij dat u de waarheid vertelde (CGVS, pg. 20). Vervolgens werd u aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er tijdens uw vorig verzoek geen geloof werd gehecht aan het feit dat u recent uw regio van origine in Afghanistan had verlaten en u nu bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die u bij uw terugkeer naar Afghanistan zou gekend hebben. Er werd vervolgens uitdrukkelijk gesteld dat het in uw belang was om de waarheid te vertellen en te zeggen waar u werkelijk verbleven had voor uw komst naar Europa (CGVS, pg. 23). U bleef echter vasthouden aan uw asielrelaas en u stelde dat u de waarheid verteld had.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u van 2008 tot 2015 als geregistreerde Afghaanse vluchteling in Pakistan verbleef en dat u nadien, vanaf 2015 tot uw beweerde datum van vertrek in het district Narang, van de provincie Kunar heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een "enig middel" op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Omtrent zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België, voert verzoeker aan:

"Verzoekende partij heeft tijdens het gehoor verklaard dat zij erg veel schrik had en voortgegaan is op het advies van kennissen die haar aanraadden om haar verblijf in Pakistan te verzwijgen, omdat zij

anders terug gestuurd zou worden naar Pakistan of Afghanistan. Omdat zij niets om niemand kende heeft zij vertrouwd op dat advies. Pas achteraf heeft zij beseft dat zij een enorm grote fout had gemaakt en heeft zij bij haar tweede asielaanvraag de volledige waarheid verteld over haar eerdere verblijfsplaatsen, namelijk het feit dat zij als vluchteling in Pakistan verbleven had: p. 4 CGVS

(...)

Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens geen (begin van) bewijs te hebben voorgelegd van haar verblijf in Pakistan.

Echter, zoals verzoekende partij verklaarde werd haar PoR kaart afgepakt toen zij gedeporteerd werd naar Afghanistan. De kopie van de documenten die zij had waren bij haar vader, die ondertussen overleden is: p. 3 CGVS

(...)"

Waar gemotiveerd wordt dat zich tegenstrijdigheden voordoen tussen de verklaringen die hij gedurende zijn verschillende persoonlijke onderhouds aflegde, doet verzoeker gelden:

"Zoals verzoekende partij reeds verklaarde heeft zij volledig open kaart gespeeld en de waarheid verteld tijdens haar tweede asielaanvraag.

Zij volhardt dan ook in haar verklaringen zooals gedaan tijdens haar gehoor van haar tweede asielaanvraag.

11.1.3 Hetzelfde geldt voor wat betreft de vermeende tegenstellingen tussen de verklaringen op het CGVS en de verklaringen op de DVZ:

(...)

Verzoekende partij kreeg op het gehoor op het CGVS tijdens haar huidige asielaanvraag voldoende tijd om alles uiteen te zetten en de waarheid te vertellen over haar verblijfsplaatsen, haar problemen en haar vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

Zoals eerder aangegeven, is zij tijdens haar eerste asielaanvraag inderdaad niet helemaal eerlijk geweest. Thans heeft zij volleig open kaart gespeeld. Zij hoopte dan ook dat verwerende partij haar een eerlijke kans zou hebben gegeven om haar relaas uiteen te zetten, zeker wanneer zij haar tweede asielaanvraag ontvankelijk verklaarde.

Niets blijkt echter minder waar. Verwerende partij legt de verklaringen van verzoekende partij gedaan tijdens haar huidige asielaanvraag volledig naast zich neer en staart zich blind op vermeende tegenstellingen tussen haar eerste en haar tweede asielaanvraag...

Dit is niet ernstig. Als zij niet van plan was om verzoekende partij een serieuze en eerlijke kans te geven, waarom verklaarde zij haar aanvraag dan ontvankelijk...?

Verzoekende partij beseft dat zij een zeer grove fout gemaakt heeft door tijdens haar eerste asielaanvraag bepaalde zaken te verzwijgen.

Zij hoopte echter op redelijkheid en begrip van verwerende partij partij. Klaarblijkelijk is dat niet het geval."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

"Verzoekende partij meent dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Mocht Uw Raad per impossibile twijfelen aan de regio van herkomst van verzoekende partij, er wordt evenwel niet getwijfeld aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij."

Verzoeker wijst op hetgeen Amnesty International in een rapport van oktober 2017 stelt omtrent het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst.

"Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

(...)

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

(...)

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non-refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19- 20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

(...)

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

(...)

Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport

(...)

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

11.2.6 Hoewel het COI focus rapport stelt dat het aantal slachtoffers in 2019 is afgenomen, toch blijven deze cijfers hallucinant:2 (p. 14-16)

(...)

Ook anno 2020 blijven de aanslagen zich verder zetten:

(...)

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan, en baseert zich op achterhaalde informatie.

Verzoekende partij loopt er dagelijks een reëel gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling."

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker benevens de overige in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie een rapport van Amnesty International van oktober 2017 bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. Waar verzoeker laat uitschijnen dat verweerder hem geen serieuze en eerlijke kans zou hebben geboden en zijn aanvraag niet op eerlijke wijze zou hebben behandeld, dient voorts te worden opgemerkt dat hij hierin geheel niet kan worden gevolgd. Vooreerst kan dit bezwaarlijk worden gerijmd met verzoekers eigen betoog in het onderhavige verzoekschrift. In dit verzoekschrift geeft verzoeker namelijk zelf duidelijk (en terecht) aan: *"Verzoekende partij kreeg op het gehoor op het CGVS tijdens haar huidige asielaanvraag voldoende tijd om alles uiteen te zetten en de waarheid te vertellen over haar verblijfplaatsen, haar problemen en haar vrees bij terugkeer naar Afghanistan"*. In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, het gegeven dat verweerder verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming niet onontvankelijk verklaarde geenszins met zich bracht of tot gevolg had dat verweerder in het kader van dit tweede verzoek nadien niet meer mocht beslissen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Evenmin kan worden aangenomen dat, en verzoeker toont voor het overige niet aan hoe, het loutere gegeven dat verzoekers verzoek om internationale bescherming na onderzoek ten gronde werd geweigerd zou (kunnen) leiden tot het besluit dat dit verzoek niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit het gegeven dat verweerder in het kader van verzoekers huidige, tweede verzoek verwees en verwijst naar verzoekers verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek, kan zulks evenmin worden afgeleid. De commissaris-generaal gaat, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, immers alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader

van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren. Verzoeker brengt voor het overige geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.5. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Chinari, gelegen in het district Narang in de provincie Kunar. Hij zou zijn regio en land van herkomst hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In het licht van het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, pg. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat

een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Er dient hierbij benadrukt te worden dat u reeds tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming niet de waarheid vertelde over uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België, en er ditmaal redelijkerwijs van u kan verwacht worden dat u een volledig zicht zou bieden op uw situatie in Afghanistan – en Pakistan – en dat u alle mogelijke inspanningen zou leveren om uw verklaringen te ondersteunen met documenten. Hoewel het CGVS niet betwijfelt dat u gedurende één of meerdere periodes in Pakistan verbleven heeft, kan u omwille van onderstaande pertinente vaststellingen echter niet aannemelijk maken dat u tot de laatste 4 à 5 maanden voor uw vertrek naar België als Afghaanse vluchteling in Pakistan woonde en vervolgens terugkeerde naar het dorp Chinari in het district Narang van de provincie Kunar, waar u problemen zou gekend hebben met de taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op geen enkele wijze uw verblijf in Pakistan of uw verblijfsstatus in Pakistan aantoonde met documenten – hoewel dit redelijkerwijze van u verwacht kan worden – waardoor u het CGVS geen zicht biedt op uw verblijfsstatus in Pakistan en de duur van uw verblijf daar. U beweerde dat u in Pakistan over een 'Afghan Citizen Card' beschikte vanaf 2008 tot 2015. U zou die kaart hebben verkregen van Pakistaanse ambtenaren van het Nadra-kantoor die u registreerden op basis van uw Afghaanse taskara. Het CGVS gaat er vanuit dat u hiermee de Proof of Registration (PoR) kaart bedoelt, die sinds 2006 worden uitgegeven door UNHCR en de Pakistaanse National Database and Registration Authority (NADRA), aangezien de Afghan Citizen Card, een ander registratiemechanisme voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan, pas vanaf juli 2017 werd uitgereikt. Het lijkt op zich reeds vreemd dat u deze verblijfskaart verkeerd zou benoemen indien u werkelijk van 2008 tot 2015 gebruik zou hebben gemaakt van een dergelijk document, dat voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan essentieel is in het dagdagelijkse leven. Het CGVS moet daarenboven vaststellen dat u geen enkel begin van bewijs van uw beweerde verblijf in Pakistan als geregistreerde Afghaanse vluchteling voorlegt. U verklaarde dat uw originele verblijfskaart zou zijn afgenomen toen u in 2015 vanuit Pakistan werd gedeporteerd naar Afghanistan. U zei dat u een kopie van deze kaart had, maar dat u deze in Frankrijk was verloren nadat u na uw eerste geweigerde verzoek vanuit België naar daar was vertrokken. U beweerde dat uw vader ook een kopie van deze kaart had. U stelde dat u deze kopie niet kon voorleggen omdat uw vader ondertussen vermoord werd en hij de enige was die wist waar dit document zich bevond (CGVS tweede verzoek, pg. 3 & 12). Dergelijke verschoning voor het ontbreken van uw 'Afghan Citizen Card'/PoR-card is ontoereikend en kan het CGVS niet overtuigen. Er wordt verderop in de beslissing, bij de bespreking van de geloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten in Pakistan, immers uitgebreid geargumenteed dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw vader met de taliban zouden gekend hebben, nl. dat uw vader ontvoerd zou geweest zijn door de taliban, nadien vrijgelaten werd en uiteindelijk vermoord zou zijn door hen omdat hij documenten naar u had opgestuurd. Aansluitend dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de geldigheid van uw vluchtelingenkaart of PoR-kaart niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Deze informatie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. U beweerde dat u wel een PoR-kaart had in Pakistan (CGVS, pg. 3) en deze kaart geldig was tot 2015. Vervolgens werd u gevraagd of u deze kaart tussen 2008 en 2015 had moeten laten vernieuwen, u antwoordde hierop dat dit niet het geval was. Er werd vervolgens nog tweemaal gevraagd of u steeds dezelfde kaart had – en u deze dus in de periode 2008-2015 niet had moeten laten vernieuwen – en u bleef erbij dat het steeds dezelfde was (CGVS, pg. 12). Dergelijke verklaringen over de geldigheid van de PoR-kaarten tussen 2008 en 2015 stemmen echter niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit deze informatie blijkt immers dat de PoR-kaarten slechts geldig waren tot december 2012 en dat diegenen die hun PoR-kaarten nog niet laten vernieuwen hadden zich moesten haasten om naar een registratiecentrum te gaan, aangezien de deadline voor het vernieuwen van de PoR-kaart 31 december 2014 was. Gelet op bovenstaande vaststellingen, met name dat u uw verblijf in Pakistan op geen enkele wijze staakt met documenten en uw verklaringen over de geldigheid van uw PoR-kaart bovendien niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt, geeft u het CGVS geen zicht op de duur van uw verblijf en de verblijfsstatus die u genoot in Pakistan. U kunt aldus niet aannemelijk maken dat u gedurende meerdere jaren, in de periode van 2008 tot 2015, quasi ononderbroken als (geregistreerde) Afghaanse vluchteling in Pakistan hebt verbleven, en dat u daar bijvoorbeeld niet op tijdelijke of (semi)permanente basis als arbeidsmigrant verbleef en dat u mogelijk nog op andere plekken in Afghanistan zou hebben verbleven."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zoverre hij het gegeven dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen aflegde tracht te verklaren doordat hij indertijd slecht advies kreeg, dient te worden opgemerkt dat hij hiermee geenszins een afdoende uitleg biedt voor de misleidende verklaringen die hij aflegde tijdens zijn eerste verzoek. Ten onrechte tracht verzoeker, gelet op de hoger vermelde, op hem rustende medewerkingsplicht, de

verantwoordelijkheid voor zijn eerdere leugenachtige verklaringen volledig van zich af te schuiven en bij derden te leggen. Verzoeker werd tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming van meet af aan gewezen op het belang van het vertellen van de waarheid, er werd expliciet aangegeven dat hij diegenen niet moest geloven die hem aanraadden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anderszins voor te stellen en hij werd gewezen op de mogelijke gevolgen van het afleggen van valse en onwaarachtige verklaringen (administratief dossier, eerste verzoek, vragenlijst). Desalniettemin koos verzoeker ervoor om leugenachtige verklaringen af te leggen over zijn verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België en om hierin, ondanks dat aldaar andermaal uitdrukkelijk en uitgebreid werd gewezen op de op hem rustende medewerkingsplicht, te persisteren wanneer hij bij het CGVS werd gehoord tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming (administratief dossier, eerste verzoek, gehoorverslag CGVS, p.2). Daarenboven liet verzoeker na om, nadat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming van verweerder een negatieve beslissing ontving, tegen deze beslissing een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze mogelijkheid aan te grijpen om alsnog de waarheid aan het licht te brengen. Hij koos ervoor om geen beroep aan te tekenen, naar Frankrijk te reizen en aldaar zijn geluk te beproeven. Dat verzoeker tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen aflegde over zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, doet ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Daarenboven blijkt uit de voormelde vaststellingen genoegzaam dat verzoeker ook in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming blijft weigeren om duidelijkheid te verschaffen over en zicht te bieden op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België. Voor de vaststelling dat hij meermaals foutieve verklaringen aflegde over (de naam en de geldigheid van) het verblijfsdocument waarover hij zou hebben beschikt in Pakistan, biedt verzoeker niet de minste verklaring. Verder reikt hij tot op heden niet het minste begin van bewijs aan om zijn verblijf aldaar van 2008 tot 2015 te staven. Evenmin verschaft hij ter verklaring hiervan enige dienstige uitleg. Met de loutere herhaling van de verklaring die hij hiervoor verstrekke bij het CGVS, doet verzoeker namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake deze verklaring gedane vaststellingen. Bijgevolg blijven de hierboven geciteerde motieven, mede gelet op hetgeen volgt, onverminderd gelden en dient te worden besloten dat verzoeker tot op heden persisteert in het afleggen van ongeloofwaardige en leugenachtige verklaringen over en aldus weigert duidelijkheid te verschaffen over en zicht te bieden op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers vermeende problemen en deze van zijn familie terecht gesteld:

“Daarenboven dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u en uw familie met de taliban zouden gekend hebben na uw beweerde terugkeer naar het dorp Chinari, district Narang, provincie Kunar, omwille van uw werk als bestuurder van een graafmachine bij wegenwerken. Uw verklaringen over deze problemen met de taliban werden immers gekenmerkt door een opeenstapeling van tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Ten eerste, legde u tegenstrijdige verklaringen af over de aanval van de taliban die plaatsvond op uw collega's voor de ontvoering van uw vader. U situeerde dit incident tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeveer 3 maanden nadat u opnieuw aan het werk was gegaan bij de wegenwerken. U verklaarde dat u niet bij dit incident aanwezig was en de taliban toen langskwamen en de chauffeurs geslagen hadden. U stelde dat ze tijdelijk de werken stillegden, dat een maand later het project opnieuw begon en dat vervolgens uw vader werd meegenomen door de taliban (CGVS eerste verzoek, pg. 20). Dergelijke verklaring over het incident met de taliban dat plaatsvond op uw werk voor de ontvoering van uw vader staat in schril contrast met de verklaring die u hierover aflegde tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming. U beweerde tijdens het laatste persoonlijk onderhoud immers dat er ongeveer een maand voor de ontvoering van uw vader een vuurgevecht of luchtgeschut plaatsvond op het werk, en dat u hierbij aanwezig was. U verklaarde dat dit het enige incident was dat plaatsvond op het werk nadat u opnieuw begonnen was met de wegenwerken en voor de ontvoering van uw vader. U stelde dat u hierbij geen talibanleden gezien had en er evenmin talibanleden fysiek collega's hadden aangevallen (CGVS tweede verzoek, pg. 19 & 20). Geconfronteerd met deze flagrant tegenstrijdige verklaringen over de aanval van de taliban op het werk voor de ontvoering van uw vader – met name dat u het enerzijds over een vuurgevecht of luchtgeschut had waarbij u zelf aanwezig was maar anderzijds over een incident vertelde waarbij uw collega's fysiek werden aangevallen en waarbij u zelf niet aanwezig was -, verklaarde u dat het een misverstand was en dit incident, met name het incident waarbij de chauffeurs fysiek werden geslagen, plaatsvond na de ontvoering (CGVS tweede verzoek, pg. 20). Dergelijke uitleg volstaat hoegenaamd niet, gezien uit uw verklaringen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming geenszins blijkt dat dit incident zich zou afgespeeld hebben na de ontvoering van uw vader. U verklaarde immers letterlijk dat een maand na het incident het project opnieuw werd opgestart en vervolgens uw vader werd meegenomen

(CGVS eerste verzoek, pg. 20). Aansluitend hierbij kan nog worden opgemerkt dat u ook over de periode gedurende dewelke het project werd stilgelegd weinig consistente verklaringen aflegde. U stelde tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming dat het project ongeveer een maand had stilgelegen, terwijl u tijdens uw huidige verzoek aangaf dat het project slechts enkele dagen werd stilgelegd (CGVS eerste verzoek, pg. 20 & CGVS tweede verzoek, pg. 21). Deze flagrant tegenstrijdige verklaringen over de problemen die u en uw collega's op het werk zouden gekend hebben voor de ontvoering van uw vader plaatsvond doen op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over dergelijk belangrijk incident, waarbij uw collega's in direct contact kwamen met de taliban en waardoor de wegenwerken opnieuw dienden stilgelegd te worden, samenhangende en coherente verklaringen aflegt.

Ten tweede, legde u inconsistente verklaringen af over de wijze waarop uw vader ontvoerd werd door de taliban. Tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming stelde u dat de taliban met de auto kwamen en uw vader meenamen (CGVS eerste verzoek, pg. 21). Toen u tijdens het tweede verzoek werd gevraagd op welke wijze uw vader werd meegenomen door de taliban, verklaarde u dat de taliban van de berg naar uw huis wandelden en vervolgens uw vader te voet meenamen (CGVS tweede verzoek, pg. 21). U werd met deze inconsistente verklaringen over de wijze waarop uw vader door de taliban ontvoerd werd geconfronteerd en u gaf als uitleg dat u niet wist van waar ze kwamen, maar ze aan het stappen waren toen ze uw vader kwamen halen (CGVS tweede verzoek, pg. 21). Dergelijke uitleg, waarbij u louter volhardt in uw laatste verklaring, vormt echter geen geldige verschoning voor bovenstaande inconsistentie. Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u samenhangende en coherente verklaringen aflegt over de wijze waarop uw vader door de taliban werd ontvoerd aangezien dit de onmiddellijke aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan betrof."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij kan om afbreuk te doen aan deze motieven en de hierin vastgestelde, frappante tegenstrijdigheden en inconsistenties omtrent de voormelde kernaspecten in zijn relaas namelijk bezwaarlijk volstaan met eenvoudigweg te poneren dat hij tijdens zijn eerste verzoek heeft gelogen maar nu de waarheid vertelt. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker voor zijn eerdere, leugenachtige verklaringen geen dienstige uitleg biedt. Reeds hoger werd opgemerkt dat hij de verantwoordelijkheid voor deze verklaringen niet van zich af wist te schuiven met de uitleg dat hij het advies kreeg om zijn verblijf in Pakistan te verhullen. Bovendien kan het gegeven dat hij zijn verblijf in Pakistan tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming wenste te verhullen hoe dan ook geen verklaring bieden voor de vaststellingen waaruit blijkt dat hij over de voormelde, cruciale elementen in zijn asielrelaas dermate tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegde.

Eveneens wordt aangaande verzoekers beweerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Ten derde, legde u in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming bij de DVZ en het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop uw vader werd vrijgelaten door de taliban. Zo stelde u bij de DVZ dat uw vader werd vrijgelaten ongeveer 1 maand voor dat u uw negatieve beslissing van het CGVS ontving op 15 januari 2018 (Verklaring DVZ tweede verzoek, rubriek nr. 18). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS benadrukte u echter dat uw vader pas na uw negatieve beslissing werd vrijgelaten (CGVS tweede verzoek, pg. 22). U werd geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen maar u bleef erbij dat uw vader pas nadat u uw negatieve beslissing ontving vrijgelaten werd. Het feit dat u opnieuw louter volhardt in uw laatste verklaring, vormt echter op geen enkele wijze een verschoning voor bovenstaande inconsistentie. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aangezien er redelijkerwijze kan verwacht worden dat u over een dermate belangrijk moment uit uw asielrelaas, met name het moment waarop uw vader wordt vrijgelaten door de taliban, ten minste coherente verklaringen kan afleggen."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Voor het gegeven dat hij ook in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen aflegde, en dit opnieuw omtrent een essentieel element in zijn asielrelaas, levert hij namelijk niet de minste uitleg.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met en vrees ten aanzien van de taliban. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan het vermeende overlijden van zijn vader, dat hierin zou kaderen, en dient te worden besloten dat verzoeker ook over zijn meest naaste familie leugenachtige verklaringen aflegt.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd als volgt:

"Uit wat voorafgaat – met name dat u op geen enkele wijze documenten voorlegt betreffende uw verblijf in Pakistan, u voor dit gebrek aan documenten geen geldige uitleg kan verschaffen én uw verklaringen

over de geldigheid van uw verblijfsdocument in Pakistan niet overeenstemmen met de informatie waarover het CGVS beschikt – blijkt dat u uw beweerde terugkeer naar het dorp Chinari gelegen in het district Narang van de provincie Kunar en uw verblijf in dat dorp voor uw vertrek naar België niet aannemelijk kan maken, evenmin biedt u het CGVS zicht op uw effectieve verblijfssituatie in Pakistan en de duur van uw verblijf daar. Bovendien kan er omwille van de flagrant tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over uw asielrelaas geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen die u met de taliban in Chinari zou hebben gekend na uw beweerde terugkeer uit Pakistan. Deze bijzonder tegenstrijdige verklaringen over uw asielrelaas ondermijnen voorts uw algehele geloofwaardigheid en oprechtheid.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld als volgt:

“U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS op 05.02.2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS, pg. 20 & 23). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Zo werd u tijdens het interview duidelijk gezegd dat het in uw belang was om de waarheid te vertellen over wat er gebeurd was in Afghanistan. U bleef er toen bij dat u de waarheid vertelde (CGVS, pg. 20). Vervolgens werd u aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er tijdens uw vorig verzoek geen geloof werd gehecht aan het feit dat u recent uw regio van origine in Afghanistan had verlaten en u nu bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die u bij uw terugkeer naar Afghanistan zou gekend hebben. Er werd vervolgens uitdrukkelijk gesteld dat het in uw belang was om de waarheid te vertellen en te zeggen waar u werkelijk verbleven had voor uw komst naar Europa (CGVS, pg. 23). U bleef echter vasthouden aan uw asielrelaas en u stelde dat u de waarheid verteld had.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.”

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoeker deze ongemoeid laat, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De kieskaart van uw grootvader, uw taskara, de Belgische documenten van uw ooms en de taskara’s van uw ooms, bevestigen de identiteit en herkomst van u en uw familieleden uit het district Narang en het district Sawkay, provincie Kunar die in deze beslissing niet worden betwist. Voorts moet worden opgemerkt dat uw taskara louter een indicatie geeft van uw identiteit, maar geen bewijs van (recente) herkomst vormt. Uit beschikbare informatie blijkt immers dat een taskara de oorspronkelijke herkomstplaats vermeldt, maar dat dit niet noodzakelijk de woonplaats hoeft te zijn.

Wat betreft de andere documenten die u voorlegde, met name een brief van het districtshuis ter bevestiging van uw problemen, een brief van de dorpschoude/ouders ter bevestiging van uw problemen én een brief van het bedrijf waarvoor u werkte waarin men uw werk attesteert en uw problemen bevestigt, dient opgemerkt te worden dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.”

Verzoeker heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk

zicht te krijgen op zijn werkelijke levensloop en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek, familiale netwerk, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar (informatie over) de situatie (onder meer de veiligheidssituatie en de situatie voor personen die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan) in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker dient het bestaan van zulke nood *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke levensloop en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek, familiale netwerk, achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke levensloop, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

3.8. De Raad ziet gelet op het voorgaand geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT